

Syburr határain túl, még az Államszövetség területén kívül fekvő gyepekön, mely az Égi Fény 3675. esztendejében a senki földje

Sosem tudták meg, ki vagy mi okozta a dögszagot árasztó, borzalmas fekete *csíkot*. A kifordult, tucatnyi mázsás földdarabok, a kicsavart, ötember átmérőjű vastölgvények, az emberi és állati dögök látványa beleégett emlékezetükbe, és láncos vasgolyóként húzta lelküket. Két nap telt el azóta, hogy az utazók elhagyták az éjféketére perzselt félmérföldes sávot, ezt az időt beszélgetés és felesleges szóváltás nélkül tették meg. Szó sem volt gyászról, vagy együttérzésről az elesettek iránt – haláltól való, tisztelettel vegyes félelem költözött a lovasok szívébe.

Meglepő módon vezetőjüket, a szalmaszín hajú, nyurga vívót viselte meg legjobban az esemény. Két éjszaka nem aludt, nappal csak üveges szemmel bámult a távolba. Díszes rapírjának markolatán egyre gyakrabban pihentette ideges kezét, kendersörényű fakóját pedig egyre kevesebb türelemmel, erőszakosan hajtotta. Beszédes kedve, lelkes vezetése és örökös csapatöszönzése mintha a soha vissza nem térő múlt részévé vált volna.

Bajtársa, a pier zsoldos amúgy sem volt egy beszédes ember, így senkinek nem tűnt fel, hogy most sem jártatja a száját. Akár véletlen egybeesés lehetett, de az éjszín prériss látványa épp órá hatott a legkisebb mértékben; tán mert ő volt a társaság legidősebb, legtöbbet látott harcosa. Mint mindig, most is hallgatagon, közömbösen tekintett ki enyhén szemébe lógó, sötét, egyenes hajtincsei alól.

– Bírod-e még? – törte meg végül az órák óta tartó lovaglás csendjét épp ő. Kérdését Jeromhoz, a csúnyán sérült, páncélos társukhoz intézte.

– Akármeddig – felelte arcára erőltetett mosollyal a vállas férfi, de arca összerándult már a kiejtett szavak okozta fájdalomtól is.

– Hagyd, Aravos, látod, hogy nem bírja a beszédet se – szólt rá a szőke suhanc, ezzel újabb percekig tartó gyászos csendességbe hajszolva a csapatot.

A percekből sebesen órák, az órákból napok váltak, ám a négyfős társulat csak menetelt rendületlenül. Még Jerom sem tartotta fel a társaságot, pedig az a csapás, mely pár nappal ezelőtt a mellvértjét beszakította, bizony nem állt meg a páncélnál. Aravos – bár kiszolgált vértés volt maga is Sempyerből – inkább értetlenül, mint tisztelettel nézte a szakállas férfi szívósságát. Nem fogta fel, Jerom miért ragaszkodik a mellvért viseléséhez, hiszen annyival megkönnyítené a lovaglást, ha nem kellene a páncélt is elviselnie a súlyos sérülése mellett. *Ostoba predoci, a makacs természetedbe fogsz beledögleni* – gondolta magában Aravos. Ha tudta volna, mekkorát téved, minden bizonnyal már most Jerom bocsánatáért esedezett volna.

A türelem, és mindannyiuk kitartása azonban úgy tűnt, meghozta gyümölcsét: végre elérték az Államszövetség határát jelképező völgyet, melyet már epekedve vártak napok óta. A völgszorosban fekvő apró határvároska, melyben megpihenni kívántak, közel sem úgy fogadta őket, ahogy útjuk során elképzelték.

A helyiek már legalább egy holdhónapja elhagyhatták a várost; a jószágokat és mozgatható értékeket magukkal vitték, a mozdíthatatlant elpusztították – háborúban semmi se jusson az ellenség kezére. Az egykor volt, átutazókat meleg cipóval és hidegen habzó sörrel váró település, most egy kipusztult szellemvárosra hajazott.

A négy lovas csigatempóban léptetett a főutcán, a beszédőtől – ha lehet – még jobban elment a kedvük. Üres házak, élettelen piacok, kihalt fogadók meredeztek mindenhol. A felégetett javaknak már a hamvát is elfújta a szél.

– Legalább fedett helyen alszunk ma éjjel – jegyezte meg halkán a szalmaszín hajú, de kijelentésének maga sem tudott szívvel örülni. – Le a lóról... – tette hozzá elhaló hangon, s bár szavai már távolról sem hangzottak parancsként, társai engedelmeskedtek.

Egy elhagyott fogadó legjobb szobáiban töltött éjszaka nyugodalmas álmot hozott mindannyiuknak – egyiküknek másképpen, mint a többieknek. A hajnal érkezével Jerom halálát társai szomorúan, ám meglepetés nélkül fogadták. Sosem mondták ki, de egyikük sem gondolta igazán, hogy a predoci lovag megéri az utazás végét: mellkasi sebe túl mélyen húzódott, az is csodaszámba ment, hogy gyógyító nélkül eddig bírta.

Aravos talált rá az ágyában, s csukta le szemhéját örökre a vállas harcosnak. A többiekkel közölni sem kellett a hírt, már a tekintetéből tudták, hogy Jerom lelke a Kárpiton túl pihen. A pier zsoldos örült is, hogy nem kellett mondania semmit – mindig is utált hazudni. Keserű és apró öröm, ám így nem kellett közvetlen módon megtévesztenie társait, akik úgy hitték, a predocit a sebláza vagy a vérveszteség vitte el.

Aravos azonban velejében érezte, hogy nem így történt. Jól látta Jerom szemében a fekete *csíkot*, mielőtt szemhéját örökre lecsukta volna.